

Mưa nửa đêm

Tài muốn leo lên căn hộ của Thu, hỏi em và người kia có quan hệ gì? Nhưng tự ti đã kéo anh đứng lại, anh nhận ra mình là một kẻ muộn mẫn, một người chắc gì đáp ứng được những mơ ước của Thu.

“Anh có nghe mưa đang rơi ngoài kia”.

Tài đứng dậy, đi về phía cửa sổ. Từ trên cao nhìn xuống, trong ánh đèn vàng lấp loáng, những hạt mưa vẽ đường dài nghiêng nghiêng, rạch lên không gian mấy vết xước hằn lạnh lẽo. Vệt nước lao rót từ trời, phớt dề nhánh cây trứng cá nhỏ bé xơ rơ rập lá, co ro nép mình bên góc tường băng quơ nhìn trời giông kéo tấm bạt ngoài hiên nhà dưới kia run bần bật. Tài nghe tiếng mưa chạm vào đường phèn phẹt, bỏ lại những đau rát loang lỗ, nhấn con đường ngộp chìm trong nước, quầy quầy tìm chút khí thở rầy đầy trên xa cao.

Tài thở một hơi dài, luồng khí nóng trôi ra, chơ vơ bám vào tấm kiếng cửa sổ một màn hơi mờ mờ, thấp nổi nhớ quê sáng lờ lờ như ngọn đèn dầu lụn tim. Nhìn hạt mưa kia, nghe tiếng rót này. Tài nhớ lắm những thanh âm của miền quê đồng cũ. Tiếng lộp độp rơi đều trên lá chuối, tiếng ào xào xuyên qua tàn cây vú sữa nhuộm màu đỏ cốt trầu của ngoại, tiếng con rạch trước nhà lộp bộp hứng mưa nháy nhót liên hồi trên mặt nước chiều rụi. Ở đó anh có Thu, có những kỷ niệm chạy dài trên bờ ruộng, hôm ngồi câu cá, buổi thả diều chạy trật chân làm Thu ngồi khóc. Ở đó, trên con đường ngom ngớp sinh lây trơn ướt sau mưa, có đôi bàn tay dịu nhau lú lú rú rú chậm rãi bước đi, mùi bùn lũng thừng bay theo đến tận trường. Hình ảnh đó giờ xa xôi quá. Chòng chành xa trong đôi mắt của Thu. Chập chờn xa trong suy nghĩ của Thu. Xa thật xa. Tài muốn nhắc đến sông Hậu, nói về mấy ngôi nhà lạng lẽ bên rạch Trà Và ngày cũ, nhưng biết Thu nào chịu nghe và muốn nghe, như bao lần trước.

Thu ngồi bó gối. Lặng im. Cái bóng phết nghiêng lên cửa sổ, nhuộm lên bàn tay Tài một màu xám mờ. Sài Gòn hiện ra trước mắt cô cuống cuống những ánh đèn lung linh, giăng giăng mấy đường tơ sáng, dẹt ra dãy lụa nhiều màu vắt vòng quanh những ngôi nhà nhiều tầng cao sừng, bùng bùng hào nhoán. Dưới kia, thành phố đó. Có ước mơ của Thu. Nơi những cửa hiệu sang trọng sáng đèn niềm nở, dăm chốn vui chơi xuyên đêm dài bất tận quen thuộc. Có

Đức trong căn biệt thự màu gạch đỏ, nhớn nhợ với những vật dụng đắt tiền, ngoài cửa, chiếc Audi sáng màu sơn khoe dáng nằm đợi. Chờ chiếc iphone đổ chuông. Thu sẽ ra khỏi căn hộ. Thông dong theo chiếc thang máy thả dần xuống tầng trệt. Chỉ cần lướt nhanh qua hành lang tối Thu sẽ nhìn thấy Đức, anh đang đợi cô dưới đường. Thu sẽ có ngày nghỉ cuối tuần cùng anh, ở đâu đó xa thành phố, Đà Lạt lạnh đông, Vũng Tàu tràn sóng vỗ hay vượt ra tận vùng Tây Nguyên xanh màu rừng thăm chiều núi.

Thu gặp Đức đã lâu. Lâu đến mức cô không còn nhớ rõ thời gian. Chỉ biết lúc cô sinh viên năm nhất hơi bỡ ngỡ bước vào quán cà phê Dòng Thời Gian, dè dặt chìa hồ sơ xin việc đã bắt gặp ánh mắt nhìn say mê của ông chủ. Làm việc chưa đầy tháng, Đức hỏi em có bồ chưa, Thu lắc đầu. Vài ngày sau những món quà đắt tiền đều đặn được đặt vào tay Thu. Đức bảo: “Yêu anh đi! Em sẽ có tất cả”. Thu ậm ừ. Đức lấn tới: “Yêu anh hay yêu mấy thằng nhãi sinh viên cùng trang lứa đều như nhau. Nhưng yêu anh thì em sẽ có tiền, có xe, có nhà...”.

Thu lặng im. Thu nhớ cảnh người mẹ tả tơi bên đứng bên đường tiễn con tụt xa dần tầm mắt. Thu nhớ người cha héo da lấm lũi trên cánh đồng cháy nắng. Thu nhớ cô gái quê vật vờ xốc xếch, ngày đi Sài Gòn trong chiếc xe già thoi thóp run bần bật, đôi tay lo lắng siết chặt chiếc túi vải ngả màu đựng những đồng tiền bán vét mót những bao lúa cuối cùng. Chuyển đi đó kéo những bờ lúa, dòng sông mất hút sau vệt khói xe mờ; những nhà cao cửa rộng, mấy nhộn nhịp phố phường thay nhau lướt ngang qua lớp cửa kính đọng dày khói bụi. Rồi tiếng trống dồn, xe đậu về bến, thả cô xuống giữa biển người xa lạ. Chân bước chập chờn. Dồn nén cảm động đầy trong đôi mắt. Lần đó Thu đi. Thu quyết mình không trở lại. Dù sống, dù chết. Thu sẽ rời bỏ cánh đồng, chạy trốn mùi nắng khét da người chất ngất.

“Thu còn nhớ cánh đồng quê?”

Biết Tài hỏi thăm dò, Thu giả vờ không nghe, chẳng hỏi lại, lặng im nhìn dòng người trên phố. Ngó căn nhà hai tầng mặt tiền nằm dọc theo hàng cau lũng lẳng trái, chậu bông giấy trên sân thượng rũ bông đong đưa. “Biết bao giờ em có căn nhà như thế đó?!” , Thu chuyển đề tài, tay mân mê ly cà-phê đá chảy tan, nước thập thò trên miệng ly. Một trái trứng cá chín tím màu rưng cuồn, va đập trên mặt bàn, lăn tròn, rơi xuống, xuyên thấu vào khoảng không dày đặc. Vọng lên đôi mi dày của Thu, ướp cong một nỗi niềm, một tâm sự

ngheñ ngheñ. Bao nhiêu lời muốn nói với Tài, những giải bày đồn nén, Thu đã soạn sẵn trong dự định nhưng cuối cùng đành dùng dằng cất lại...

Thu gặp Tài thật bất ngờ, giữa Sài Gòn lớn rộng. Một lần cô lặng lẽ ngồi trước giảng đường đại học, Tài đến ngồi kế bên, hỏi có phải em là Thu, nhà ở rạch Trà Và, chỗ con nước chảy mềm ra miệt sông Hậu. Tháo chiếc kính râm dắt tiền đang đeo, Thu ngờ ngợ nhận ra người quen nhưng không nghĩ ra là Tài. Cô gượng gạo gật đầu. Đã quá lâu cô không trở về sông Hậu, cô quen mùi sôi động của thành phố, chán cánh đồng quê vắng ngắt lã buồn. Thu cũng không muốn trở lại bề ngoài của một cô gái quê xốc xếch, càng không muốn để mấy kẻ quê tò mò nhòm ngó, nghi ngờ một người quá sang trọng lọt thỏm giữa căn nhà nom nghèo khó.

“Chỉ có anh mới giúp đời em thoát nghèo”.

Đức thoả mãn nằm mân mê bầu ngực Thu, lặp lại câu thần chú quen thuộc, vòng dây vật chất dùng xiết chặt, ràng buộc lòng chung thủy mà Đức biết rõ chỉ là tình hờ. Còn chung thủy còn tình, còn tình còn tiền; đến khi nào anh chán sẽ trả tự do. Đó là quy tắc của Đức dành cho Thu cũng như bao cô gái khác. Và Thu luôn giữ mình cô đơn, xa cách mọi mối quan hệ, từ chối mọi lời tỏ tình, sẵn đón. Cô học cách thôi gượng gạo, niềm nở mọi khi ở cùng Đức. Bao lần nhìn quanh bốn vách tường cao, Thu cảm thấy lẻ loi giữa căn chung cư quá rộng chỉ dành cho một người. Thêm một chỗ dành cho Đức, thì thoảng anh đến, yêu đương vội vàng, thoả mãn xong thì bật tắt.

Thu biết cái cảm giác cô đơn giữa những bức tường thật đẳng. Đẳng như vị ngheñ họng chạy lên cổ từ bầu ngực se thắt, trong lòng bàn tay giầy vò chao chao của Đức. Từ lúc gặp Tài, Thu nhận ra cảm nhận yêu thương của cô dường như chạy sạn, khốc khô như đá sỏi phế hoang trên đồi cao núi dốc. Cô ghét lòng tự trọng quá mức, không thích mấy thói tham vọng của mình, vì chúng giam Thu lạc lõng trong cô đơn nhờn nhựa. Nhưng Thu chưa muốn dừng lại, cô không dám tưởng tượng ra một tương lai thiếu Đức hay thiếu những đồng tiền của Đức. Và Thu chịu đựng, mỗi ngày, mỗi khi ở cùng Đức, như lúc này. Dù mệt mỏi, dù Thu nghe vị đẳng đặc quánh dần trong cổ họng, vón cục, se sắt lại. Thu mím môi nhìn lên trần nhà. Đức mồ hôi đầy trán, hừng hực dưới chân Thu. Hai con thẳng lẫn quẩn quýt nhau, say tình, mê mệt, buông tay rơi tọt xuống sàn gạch.

Đức rời phòng đã lâu. Thu vẫn còn cuộn mình trên tấm nệm dẹt những chiếc bông màu xanh lơ, cô không muốn ngồi dậy. Đôi mắt Thu thả trôi theo cánh quạt trên trần, dõi những vòng quay đều đặn, lạch cạch xoay tròn như một định mệnh không thay đổi. Thu với tay lấy chiếc điện thoại nằm chỏng chơ trên nền gạch, cô soạn tin, “đi cà-phê với em” và bấm số của Tài, gửi đi.

Thu nhớ giữa cô và Tài từng có một mối tình phớt qua, một rung động của tuổi vừa mới lớn, nhưng nó không có bắt đầu và chẳng có kết thúc. Tài xa quê, học cấp ba trường tỉnh; Thu thì gò mình đạp xe vài mươi cây số, băng lòng với ngôi trường huyện nhỏ nằm trước cánh đồng cỏ hoang. Kỷ niệm đã dừng lại từ tuổi học cấp hai, nhợt nhạt dần theo thời gian, theo những lần gặp mặt thừa thốt.

Sau lần nhận ra Tài ở trường, Thu thường xuyên gặp anh, cùng cà-phê hay ăn uống. Trong cảm giác của Thu, cảm tình cũ như được nối lại, chút lạo xạo của tình yêu lan ra, bén động trên hàng mi, khoé mắt. Lộ ra trong cử chỉ thêm được âu yếm, được gồi đầu trên tay Tài, cùng nằm trên bờ cỏ xanh ngấm ánh trăng suông như trong những ngày ở quê xưa làng cũ. Bằng cảm giác tinh tế của một người đàn bà, Thu nhận ra tình cảm của Tài, một vài cử chỉ yêu thương mềm mại từ Tài vẫn chưa đủ, cô cần một lời tỏ tình, một lời nói đủ mạnh mẽ để Thu có can đảm bước ra khỏi căn hộ này. Thu mỗi mòn đợi, ngày qua ngày. Còn Tài, anh vẫn luôn lặng lẽ, đứng dừng đi về.

Từ lúc gặp lại Thu, Tài dần nhận ra sự cô đơn không bình thường của Thu. Tài muốn gần gũi hơn, muốn sẻ chia thêm, muốn nối tiếp chuyện tình chưa được bắt đầu của anh và Thu. Đôi lần nắm bàn tay vẫn còn hằn những chày sần từ cánh đồng sông Hậu. Tài muốn nói, mình bắt đầu em nhé, một tình yêu nồng nàn sẽ dắt chúng ta đi tiếp con đường đầy khó khăn này. Ở đó sẽ có anh và em. Ở đó sẽ có tương lai được xây lên bằng những yêu thương. Nhưng mỗi lần nhìn vào đôi mắt rực cô đơn đầy vô vọng của Thu, anh như rút chơi vơi vào giếng sâu không đáy, hoài công tìm lối thoát. Những suy nghĩ mình không thể nào đáp ứng được một tương lai mà Thu hằng mơ ước luôn giày vò Tài, và rồi, những lời mở về tình yêu, về ngày mai luôn lặng im khấp sâu dài sau đôi môi anh.

Tài đến chung cư Hoàng Gia vì nhận được tin nhắn của Thu. Không muốn chọn thang máy, Tài chậm rãi bước đi về hướng cầu thang, mượn từng bậc tam cấp để kéo dài thời gian, muốn nấu chín thêm những quyết định còn do

dự của mình. Bước từng bậc, leo từng nấc. Cái không khí ẩm mốc chỗ ít người lui tới làm anh ngột thở. Nghèn nghẹn như buổi anh đến đây gặp Thu tíu tít cùng Đức, tình tứ chờ thang máy, sóng sánh cùng lên căn hộ đầy sang trọng. Nhìn cảnh đó, Tài chơi vơi như rơi từ tầng cao nhất của khu nhà cao hai mươi tầng xuống đất. Trong khoảng không chơi vơi, giữa loảng khí ù ù bên tai. Óc lão đảo say, mắt lơ mờ thấy. Chống tay vào bức tường, Tài gục đầu rưng rức.

Tài ngồi lặng im thật lâu. Bóng tối nhấn chìm góc cầu thang hun hút, phủ lên những cửa sổ chung cư vắng hoang đối diện một tấm rèm đen sâu lạnh. Dẫn vật trôi lên cuồn cuộn. Tài muốn leo lên căn hộ của Thu, hỏi em và người kia có quan hệ gì? Nhưng tự ti đã kéo anh đứng lại, anh nhận ra mình là một kẻ muộn mẫn, một người chắc gì đáp ứng được những mơ ước của Thu. Trong cảm giác rười buồn Tài không biết điều Thu làm là đúng hay sai, nhưng điều đó cứ giày vò anh, ngọn lửa uất nghẹn đốt cháy dần dần hi-vọng-tình-yêu của anh, chỉ còn sáng tờ mờ.

Tài chậm rãi bước dọc theo hàng lang chung cư lặng tờ. Căn hộ 307 quen quen hiện ra. Chiếc chuông màu vàng cắm trên bước tường trắng, nằm cạnh cửa vẫn còn mới nguyên. Tài hồ hững đặt ngón tay lên. Một âm thanh ré nghẹn rớt vọng xuyên qua tai, đọng lại thành chuỗi dài rung động buồn quây cuồng trong óc. Cửa mở. Chiếc áo ngủ màu trắng tô sáng Thu trên nền đèn màu xanh dịu. Sắc màu này làm Tài nhớ đến ánh trăng xưa, nhớ khu vườn cũ, nhớ ngày Thu nằm trên cánh tay mình ngắm bầu trời đêm thăm xanh. Tài bước vào trong. Anh hơi ngột bởi mùi nước xịt phòng xa lạ; bởi bốn bức tường cao biết nhốt thêm thiếp thể xác, biết thấu hồn người không ngộ nguậy.

“Anh Tài đợi em thay đồ một chút nhen!”.

Bỏ Tài ngồi lại ngoài phòng khách, Thu bước vào buồng riêng, ngồi xuống bàn trang điểm. Ngọn đèn trán vẽ một Thu lung linh trong tấm gương, đôi môi gợi tình nung đỏ, đôi chân mày cong dáng vàng trắng võ, mái tóc tím màu mịn màng buông dài trên lưng. Thu sờ lên tấm gương, khuôn mặt lạnh băng chiêm chệ một nụ cười gượng gạo. Đã quá khác một Thu của rạch Trà và xưa cũ; một Thu của Đức, của căn hộ sang trọng, của những ngày tháng tươi mới giữa Sài Gòn. Cầm thanh son, Thu dự định vẽ lại chút màu cho đôi môi, chút ngập ngừng thoáng qua, Thu đặt nó trở lại vào túi xách. Bàn tay run

run chạm vào chiếc điện thoại vừa run lên báo có tin nhắn đến:

“Mười giờ anh sẽ qua đón em đi bar. Yêu cưng”.

Lại là Đức, Thu lẩm nhẩm. Hơi lạnh từ chiếc máy chạy rè rè trong góc phòng thấm vào da, làm hơi rùng mình. Thu cựa mình, đứng dậy, rạc ròi suy nghĩ, lững thững bước ra chỗ Tài đang đợi.

Tài ngồi trên ghế, đôi mắt dõi ra khung trời đang xám lại, mờ sau tấm kiếng cửa sổ, mờ trong bầu trời dần tối. Trời sắp mưa. Mưa đêm Sài Gòn thật buồn chán.

“Định rủ anh đi cà-phê nhưng giờ em mệt quá! Hôm khác được không anh?”. Thu gượng gạo giải thích và thăm dò. Cô rót nước, đặt chiếc ly vào tay Tài, hơi lạnh thấm tê tê từng đầu ngón tay. Tài nhìn Thu, chiếc áo ngủ của cô hắt vào mắt anh một màu trắng lạnh. Hơi khê gật đầu. Tài nghe cái cảm nhận thân thiết với Thu tuột xa dài. Bối rối xa lạ lớn dần lên trong óc. Tài mím môi cố trấn tĩnh. Nghe những tiếng tiếng mưa lao xao ngoài trời, lớn dần bên tai, Tài lơ đãng bước đến gần khung cửa sổ. Thu lặng im nhìn từng cử động của anh. Cô ngồi co lại giữa gian phòng đang giãn rộng dài hơn.

“Thôi em bận thì anh về”.

“Nhưng trời đang mưa mà”.

“Không sao đâu, anh có đem theo áo mưa”.

Tài bước ngay ra ngoài. Anh đi nhanh theo hành lang. Chiếc thang máy vén mở cửa, nhốt Tài vào chiếc hộp sắt, chập chờn thả rơi anh xuống tầng trệt. Tài rời chung cư. Vòng xe lao đi, lướt xé mặt nước đọng tràn trên đường, rẽ đôi làn giữa.

Thu đứng bên cửa sổ nhìn xuống, ở dưới kia, cô thấy một bóng người run rẩy rời đi, chiếc xe lao xuyên trong màn đêm, mưa lạnh thấm mềm qua lớp áo.